

Usnesení

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Jana Passera, JUDr. Barbary Pořízkové, JUDr. Jaroslava Hubáčka a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce v právní věci žalobce: L. G. H., právně zastoupeného Mgr. Lilianou Balašovou Vochalovou, advokátkou se sídlem v Praze, nám. I. P. Pavlova 3, 120 00 Praha 2, proti žalovanému Ministerstvu vnitra, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 4. 2005, čj. OAM-691/VL-10-08-2005, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 1. 2007, čj. 65 Az 121/2005–19

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se odmítá pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl o neudělení azylu žalobci, podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a dále o tom, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí žalobu. V ní namítl, že má za to, že žalovaný porušil některá ustanovení správního řádu (pozn. tj. zákona č. 71/1964 Sb.), jejichž obecný výčet uvedl níže, a odkázal co do „skutkových důvodů“ na správní spis; k tomu stručně zopakoval svá tvrzení obsažená v žádosti o udělení azylu a v protokolu o pohovoru k žádosti o udělení azylu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a žalobu zamítl.

Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost, kterou opírá o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Existenci těchto důvodů stěžovatel zdůvodňuje tím, že podle jeho názoru krajský soud řádně nezkoumal, zda jsou v případě stěžovatele splněny důvody pro poskytnutí humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu a svůj závěr nadto ani řádně nezduvodnil. Blíže k tomu stěžovatel uvádí, že se ocitl v zemi svého původu v natolik tíživé ekonomické situaci, že ji podle něho lze považovat za

důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu. Stěžovatel proto navrhl rozsudek krajského soudu zrušit a vrátit mu věc k dalšímu řízení. Dále stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ke dni 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kritéria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39.

Je v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů kasační stížnosti stanovený § 103 odst. 1 s. ř. s. Zájemem stěžovatele je rovněž uvést, v čem spatřuje přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat. Zde je nutné uvést, že stěžovatel žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdil a Nejvyšší správní soud se mohl otázkou přijatelnosti její kasační stížnosti zabývat pouze v obecné rovině.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že krajský soud řádně nezkoumal, zda jsou splněny podmínky dle § 14 zákona o azylu a zda tedy neměl být stěžovateli udělen azyl z humanitárních důvodů. Jak stěžovatel uvedl, zabýval se v zemi svého původu chovem drůbeže. Poté, co se dostal do finančních potíží, vyžádal si bankovní úvěr, který však nedokázal splácet, a proto banka iniciovala zabavení jeho majetku. Jednoho z asistujících policistů stěžovatel napadl a když se potom stěžovatel snažil uprchnout, pronásledující jej policista utonul v řece. Návratu do Číny se stěžovatel obává z důvodu možného trestního stíhání za napadení policisty a rovněž ze strachu před finančními potížemi. Podle názoru stěžovatele měl žalovaný uvážit a krajský soud řádně přezkoumat, zda ekonomické důvody, které stěžovatel uvedl jako důvody pro opuštění země původu, nemohou v konkrétních podmínkách představovat tzv. případ hodný zvláštního zřetele a udělit tedy stěžovateli humanitární azyl.

Pojem „humanitární azyl“ i to, co se rozumí „důvody hodnými zvláštního zřetele“, Nejvyšší správní soud již ve svých rozhodnutích několikrát vyložil. Např. v rozsudku ze dne 15. 10. 2003, sp. zn. 3 Azs 12/2003 (publ. na www.nssoud.cz), uvedl že: „*Na udělení azylu z humanitárního důvodu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., nemá žadatel subjektivní právo. Správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení; jeho rozhodnutí přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu, a to z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů (§ 78 odst. 1 s. ř. s.).*“

V rozsudku ze dne 28. 12. 2005, sp. zn. 6 Azs 182/2005, kasační soud blíže vysvětluje: „*Humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu může být správním orgánem (tedy žalovaným) udělen pouze v případě hodném zvláštního zřetele. Na udělení humanitárního azylu není právní nárok a posouzení důvodů v každém konkrétním případě je otázkou správního uvážení žalovaného. Rozhodnutí správního orgánu, které je založeno na zákonem stanoveném správním uvážení, tedy podléhá soudnímu přezkumu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického uvažování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Úsudek správního orgánu pak musí najít řádný odraz v odůvodnění rozhodnutí, aby bylo zřejmé, z jakých podkladů bylo vycházeno, jak tyto podklady byly vyhodnoceny a k jakému závěru správní orgán dospěl. Krajský soud byl tedy na základě žalobního bodu směřujícího do neudělení azylu z humanitárních důvodů limitován na zjištění, zda postup správního orgánu byl postupem zákonným a žádným způsobem nepřekračujícím meze volné úvahy správního orgánu, která je v § 14 zákona o azylu žalovanému umožněna.*“

Dále lze k otázce přezkumu rozhodnutí o udělení azylu podle § 14 zákona o azylu odkázat např. na rozsudek ze dne 19. 7. 2004, čj. 5 Azs 105/2004-72, rozsudek ze dne 11. 3. 2004, čj. 2 Azs 8/2004-55, rozsudek ze dne 22. 1. 2004, čj. 5 Azs 47/2003-48, viz www.nssoud.cz).

Jiný důvod, než nesprávný přezkum podmínek pro udělení humanitárního azylu stěžovatel neuvedl. Lze tedy konstatovat, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námitky podávané v kasační stížnosti. Za situace, kdy stěžovatel sám žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdil, Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nepřijatelnou, proto ji podle ustanovení § 104a s. ř. s. odmítl.

O žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti Nejvyšší správní soud nerozhodoval, neboť ustanovení § 32 odst. 5 zákona o azylu, ve znění účinném od 13. 10. 2005, spojuje odkladný účinek přímo s podáním kasační stížnosti.

Protože byla kasační stížnost odmítnuta, postupoval Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně 31. 5. 2005

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu

